

faktisk foreligger der en Sammenkobling, thi nu, da Valgretsreformen synes at være strandet for i Aar, har Landstingets Toldudvalg indstillet sin Virksomhed. Jeg ved i og for sig ikke, hvad saglig Sammenhæng der er mellem Valgretsreformen og Toldreformen, men faktisk er det, at alle ere paa det rene med, at naar ikke det ene kommer, kommer heller ikke det andet, ikke en Gang Jernbanerne kunne komme, der er faktisk en Sammenkobling. Til næste Aar ville alle de store Sager være hobede op, Lovene ville blive bunkede sammen i en Rigsdagssamling. Ogsaa Forsvarssagen vil komme i den store politiske Gryde, og saa er maaske Tiden endelig moden for Regeringen til at faa det store Forlig lavet sammen.

Jeg er for saa vidt glad over, at dette Aar er vundet, at de ikke have faaet Forliget i Orden i Aar. Tiden kan maaske blive dem gunstigere til næste Aar, men jeg glæder mig alligevel over, at dette Aar er vundet, thi det er et Aar vundet for Demokratiet, hvilket betyder ikke saa lidt. Det betød ikke saa lidt det Aar, der blev vundet i 1893, Aaret 1893—94, da Vælgerne vare blevne klare over, at de moderate Løfter paa Tribunerne i 1892 ingenting gjaldt, men at det var Forlig, der skulde laves. Da Vælgerne vare blevne klare over det, inden Forliget endnu var bleven lavet, meldte de sig fra den gamle Moderation i store Skarer — og gik over til Bergianerne, Høruperne og Socialdemokratiet, de Partier, der bekæmpede Forliget. Det Aar fra 1893 til 1894 var et godt Aar for Demokratiet. Det forhindrede ikke Forliget, de moderate vare saa langt ude i 1893, at de næsten maatte tage Følgen i 1894, de toge det ogsaa, men Demokratiet vandt et Aar, og dette Aar, der blev vundet, gjorde, at allerede Aaret efter, i 1895, kunde Demokratiet slaa de gamle Forligsmænd. Nu have vi vundet dette Aar, nu have alle de Vælgere set, der ville se, at hvad de ærede Medlemmer af Flertallet sagde forud for sidste Valg, og hvad Ministrene gentog paa Møde efter Møde, at der intet Forlig blev med Opgivelse af Demokratiets Principper, var falsk Tale . . .

Formanden: Falsk er ikke noget heldigt Udtryk.

Borghjerg: Falsk i objektiv Forstand. Nu have de sluppet og svigtet disse Principper, som de den Gang erklærede højt og helligt, de ikke vilde svigte. Det huske

De alle sammen, hvordan de erklærede, at paa Principperne svigtede de ikke. De kunne endnu faa Lov til en Sommer at drage ud med nogle radikale Slagord, de kunne endnu faa Lov til at bekæmpe Fæstningen en Tid, denne Sommer kunne de faa Lov til at bøde lidt paa den principielle Svigten af Valgretten ved at bekæmpe Fæstningen. Men Vælgerne have set, hvad deres Standhaftighed er værd paa Valgretten. De ville ogsaa deraf slutte, hvad den bliver værd i Militærspørgsmaalet.

Det, der maa gøres af Demokratiet nu, da de Herrer af Flertallet og Regeringen saa skændigt have forspildt den Situation, der forelaa, er, at der maa rejses et nyt Flertal i Folketinget, som ikke vil og ikke kan svigte, fordi det er et med selve det organiserede Folkeparti. Der vil gaa nogle flere Aar, det vil vare noget længere, end hvis de Herrer havde staaet fast, men Tiden vil alligevel komme, da den ny Hær, dette ny Folkeflertal, vil trænge igennem til Sejr. Det maa være det radikale Venstres og Socialdemokratiets Opgaver at gaa ud og rejse dette ny Flertal og sige til alle de Vælgere, der hidtil have fulgt Reformpartiet: Nu maa I kunne se, at nu ligge Kortene paa Bordet, nu ligger Forligstilbudet fremme, Forræderiet mod den almindelige Valgret . . .

Formanden: Det er et for stærkt Udtryk, det ærede Medlem bruger.

Borghjerg: Det vil være Opgaven i denne Sommer, og der vil rejse sig et nyt Flertal ogsaa i denne Sal. Ligesom der, da de gamle moderate havde svigtet, endog mærkværdig hurtigt rejste sig et nyt Flertal, saaledes vil der ogsaa nu rejse sig et nyt Flertal, thi Vælgerne kunne føres bag Lyset en Tid, men naar de først opdage, at man har svigtet dem, vende de sig hurtigt. Det var forbavsende hurtigt, den store Vending skete i 90erne. I 1894, nogle Dage før Forliget, talte Højre og moderate et Flertal, hvis jeg ikke tager fejl, af 71 Folketingsmænd, medens Demokratiet, endda splittet i forskellige Grupper, Bergianere, Hørupere, Socialdemokrater, Løsgængere, kun talte 31. Tænk, hvilket uhyre Flertal imod disse 31. Det var i Martsdagene i 1894, og faa Aar efter var Forholdet vendt om, i 1901 vare de 71 blevne til, hvis jeg ikke tager fejl, 24, nemlig 16 moderate og 8 Højremænd. Forholdet var fuldstændig vendt om, saa hurtigt kan det gaa, naar Vælgerne først